

Arrest

nr. 100 303 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Tabriz en bent u Iraans staatsburger. Op 01/06/1389 (Perzische kalender, stemt overeen met 23/08/2010 in de Gregoriaanse kalender) nam u in Tabriz samen met uw vriend F. A. (...) deel aan een betoging voor het behoud van het Meer van Urumiyeh. De Iraanse overheid is met dergelijke betogingen niet opgezet en treedt hiertegen hard op, zo ook op 01/06/1389 (23/08/2010). Toen een deel van de betogers begon te vloeken tegen de ordediensten, vielen deze laatsten jullie aan. U werd net als vele andere betogers opgepakt en naar het bureau van de Sepah-e Pasdaran (Korps van Revolutiewachters) van Tabriz gebracht. Daar zat u een week lang vast. U werd er ondervraagd over uw eventuele banden met

bepaalde groeperingen en werd geslagen waardoor uw neus gebroken werd. Ook F. A. (...) zat, apart van u, een week vast. Na een week moest u een belofteverklaring ondertekenen waarin gewag gemaakt werd van onder meer beledigingen aan de Geestelijke Leider, onrust zaaien en het in het gevaar brengen van de staatsveiligheid, en waarin u moest beloven niet meer te zullen deelnemen aan dergelijke protesten en de Sepah te zullen helpen om dergelijke demonstraties te voorkomen. Vervolgens mocht uw vader u komen halen. Uw vader moest de belofteverklaring ook ondertekenen. Daarna werd u vrijgelaten. Ook F. A. (...) kwam diezelfde dag vrij. Ten gevolge van uw arrestatie wilde de familie van uw echtgenote, die Hezbollah's zijn, niets meer met u te maken hebben. Dit leidde ertoe dat u op 30/03/1390 (20/06/2011) van uw echtgenote scheidde. Ook mocht u van uw moeder, daar u door uw arrestatie gezichtsverlies had geleden in de bazaar, niet langer mee de klerenwinkel van uw familie uitbaten. U veranderde van job en zette uw leven gewoon voort, tot u op 05/06/1390 (27/08/2011) 's avonds door drie agenten in burger van de Sepah van Tabriz van bij u thuis meegenomen werd. Er zou namelijk de dag erop een nieuwe betoging voor het Meer van Urumiyeh gaan plaatsvinden en u werd meegenomen om namen vrij te geven van personen die misschien zouden gaan deelnemen. U werd vastgehouden tot de dag erop en geslagen. Op 12/06/1390 (03/09/2011) kwamen twee agenten in burger van de Sepah van Tabriz u op uw werk ophalen. Andermaal wilden ze dat u hen zou helpen. In het bureau van de Sepah moest u beelden bekijken van de demonstratie die op 06/06/1390 (28/08/2011) had plaatsgehad en zeggen wie van de demonstranten u eventueel kende. Opnieuw werd u vastgehouden tot de dag erop. Zowel op 05/06/1390 (27/08/2011) als op 12/06/1390 (03/09/2011) werd u zonder meer vrijgelaten en diende u geen belofteverklaringen te ondertekenen. Vervolgens bleef het een tijdlang rustig. Ongeveer midden 01/1391 (begin 04/2012) kwam er plots een bode van de rechtbank van Tabriz bij u thuis een convocatie afgeven. U was op dat moment op uw werk. Uw vader belde u onmiddellijk met de mededeling dat er een convocatie voor u was toegekomen. Later op de dag keerde u naar huis terug en las u de convocatie. U moest zich zes of zeven dagen later gaan aanmelden op de rechtbank in verband met de belofteverklaring die u eerder, in 06/1389 (08/2010), had ondertekend. Uw vader had schrik en zei u dat u niet op de convocatie mocht ingaan. Daarop vertrok u meteen naar uw tante aan moederszijde in Teheran. Een week à tien dagen na u ontving uw vriend F. A. (...) ook een convocatie van de rechtbank. U vernam dit nieuws van F. (...) via facebook toen u in Teheran was. U gaf hem het advies wel naar de rechtbank te gaan. Op de dag dat u zich op de rechtbank moest melden kwam de Sepah later op de dag naar uw woning op zoek naar u aangezien u niet op de oproeping was ingegaan. Uw broer S. (...) werd door de agenten meegenomen naar het bureau. Op deze manier wilden ze u onder druk zetten u toch aan te melden. Na een dag kwam uw broer vrij. Uw vader was naar het Ettelaat (Ministerie van Informatie) gegaan, waar S. (...) zich maandelijks diende te melden naar aanleiding van persoonlijke politieke problemen, om een document te halen ter bevestiging dat uw broer niet meer politiek actief was. Met dit document bekwam uw vader S. (...) vrijlating. De dag na de rechtszaak besliste uw vader dat u Iran moest verlaten. Een vriend van uw vader vond een smokkelaar die uw tocht naar Europa zou regelen. Op 10/02/1391 (29/04/2012) verliet u Iran. Op de dag van uw vertrek keerde u vanuit Teheran voor korte tijd terug naar Tabriz, waar u uw vader ontmoette op het kruispunt Abresan. Uw vader reisde mee naar Urumiyeh. Daar werd u opgepikt door de smokkelaar. U reisde naar Istanbul (Turkije). In Turkije hoorde u via uw vriend A. S. (...) dat F. A. (...) gevolg had gegeven aan zijn oproeping en veroordeeld was tot vijf jaar gevangenisstraf en in de gevangenis van Tabriz zat. Na een maand in Istanbul reisde u als verstekeling aan boord van een containerschip naar België, waar u drie dagen voor u asiel aanvraag aankwam. U diende op 30/03/1391 (19/06/2012) een asielaanvraag in. Sinds u uw ouderlijke woning midden 01/1391 (begin 04/2012) verliet, vernam u van uw ouders nog dat uw broer S. (...) schrik heeft om de woning te verlaten. Bovendien zei een buurman aan uw familie dat bepaalde personen uw ouderlijke woning in de gaten hielden en naar u vroegen. U vermoedt dat het gaat om Sepah-agenten. U wenst niet naar Iran terug te keren uit angst voor de straf van de rechtbank en uit angst voor de Sepah die u in het verleden mishandelde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende stukken neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw karte melli (identiteitskaart); uw Iraans rijbewijs; een kopie van uw echtscheidingsakte; en een CD met vier foto's van uzelf na uw neusoperatie in de zesde of zevende maand van 1390 (augustus-oktober 2011). Na uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u per fax nog een vonnis d.d. 03/02/1391 (22/04/2012) van de algemene strafrechtbank van Tabriz over waarin u tot tien jaar cel veroordeeld wordt op beschuldiging van het deelnemen aan illegale bijeenkomsten met het doel de openbare orde te verstoren, de Geestelijke Leider te beledigen en het regime ten val te brengen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het opmerkelijk is dat er door CEDOCA, de gespecialiseerde researchdienst van het Commissariaat-generaal, geen enkele informatie teruggevonden kan worden over de demonstratie die op 01/06/1389 (23/08/2010) zou hebben plaatsgevonden in Tabriz en die het begin van uw persoonlijke problemen zou hebben gevormd. Nochtans zouden hieraan volgens uw verklaringen een paar honderd demonstranten hebben deelgenomen en zouden tal van demonstranten volgens uw verklaringen gearresteerd zijn en voor langere tijd vastgehouden zijn (CGVS I p. 27; CGVS II p. 11). Gelet op het feit dat over de demonstraties naar aanleiding van de problematiek van het Meer van Urumiyeh herhaaldelijk in de media werd bericht, is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat van deze demonstratie nergens gewag wordt gemaakt, temeer daar bijvoorbeeld over andere demonstraties in diezelfde periode, zoals een grote demonstratie op 01/08/2010 in Tabriz in verband met de eis van Azeri voor meer rechten, wel informatie terug te vinden is. U gaf bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aan zelf nog niet gezocht te hebben naar informatie over de betoging van 01/06/1389 (23/08/2010), maar dat daar zeker iets over te vinden moet zijn en dat u er naar zou zoeken (CGVS II p. 12, 22). Tot op heden legde u evenwel zelf ook geen enkel begin van bewijs van het plaatsvinden van voornoemde betoging neer.

Tevens zijn uw verklaringen aangaande uw kortstondige aanhoudingen op 05/06/1390 (27/08/2011) en 12/06/1390 (03/09/2011) maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de objectieve informatie die voorhanden is aangaande de herhaalde betogingen voor het behoud van het Meer van Urumiyeh in uw thuisstreek. U beweerde dat u op 05/06/1390 (27/08/2011) werd meegenomen omdat er daags nadien, op 06/06/1390 (28/08/2011), een nieuwe betoging zou plaatsvinden in Tabriz en Urumiyeh. Op 12/06/1390 (03/09/2011) werd u dan andermaal meegenomen om op filmmateriaal dat de autoriteiten hadden gemaakt van de betoging op 06/06/1390 (28/08/2011) demonstranten te helpen identificeren. Voor zover u weet is er op 12/06/1390 (03/09/2011) niet betoogd in Tabriz, maar wel de dag erna, en weet u helemaal niet zeker of er op die datum in Urumiyeh werd betoogd i.v.m. de problematiek van het Meer van Urumiyeh. U gaf aan 'dat er wel iets geweest moest zijn op 06/06 en 13/06 dat u daarom telkens daags ervoor gearresteerd werd' (CGVS I p. 27-28; CGVS II p. 15-16). De op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie maakt evenwel duidelijk dat het op 05/06/1390 (27/08/2011) en 12/6/1390 (03/09/2011) zelf was – de twee data waarop u beweert telkens door de Sepah meegenomen te zijn – dat er hevige protesten plaatsvonden in zowel Tabriz als Urumiyeh naar aanleiding van de problematiek van het Meer van Urumiyeh, en niet op 06/06/1390 (28/08/2011) en 13/06/1390 (04/09/2011), zoals u aangaf (CGVS I p. 28; CGVS II p. 15). Dat uw verklaringen hierover niet in overeenstemming zijn met de informatie zet de geloofwaardigheid van de twee door u beweerde arrestaties in 1390 (2011) danig op de helling.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het ogenblik waarop u de convocatie van de rechtbank van Tabriz ontving en wanneer u zich op die rechtbank moest gaan melden maar weinig precies zijn. Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat enige precisie aan de orde is aangezien het hier gaat om uw rechtstreekse vluchtaanleiding en deze feiten zich relatief recent voordeden. Zo verklaarde u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat de convocatie kwam rond 15 of 16/01/1391 (03 of 04/04/2012) en dat u zich op 21 of 22/01/1391 (09 of 10/04/2012) moest aanbieden op de rechtbank (CGVS I p. 5, 16). Bij uw tweede gehoor stelde u dan weer dat de convocatie ongeveer op 20/01/1391 (08/04/2012) werd afgeleverd en dat u zich zes of zeven dagen later op de rechtbank moest gaan melden (CGVS II p. 9-10). Overigens mist het de nodige realiteitszin dat u niet (meer) over voornoemde convocatie zou beschikken. Gevraagd waar deze convocatie is, repliceerde u dat zij er niet meer is en dat u niet weet wat ermee gebeurd is. Vanuit België zou u bij uw familie geïnformeerd hebben naar dit document; uw familie zou ernaar gezocht hebben, maar niets gevonden hebben (CGVS I p. 16-18; CGVS II p. 10). Het betreft hier nochtans een document dat centraal staat in uw vrees voor de Iraanse autoriteiten en dat de directe aanleiding voor uw vlucht, eerst naar Teheran, en later uit Iran, vormde. Uw uitleg dat het maar een klein stuk papier was dat niet veel waard was en gewoon diende om u te gaan aanmelden (CGVS I p. 18-19; CGVS II p. 10) is niet overtuigend als rechtvaardiging waarom de convocatie, die de aanleiding vormde van een juridische zaak tegen u, spoorloos verdwenen zou zijn. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor wederom ondergraven.

Dat uw geloofwaardigheid in het gedrang is, blijkt voorts uit het feit dat, ofschoon u sinds u uw ouderlijke woning verliet meermaals contact onderhield met uw familie (CGVS I p. 6-7; CGVS II p. 3), uw kennis over wat er zich na uw vertrek uit Tabriz midden 01/1391 (begin 04/2012) nog heeft afgespeeld zeer beperkt is. U weet bijvoorbeeld niet wat er allemaal aan uw broer S. (...) werd gevraagd door Sepah toen hij werd meegenomen om u onder druk te zetten u te gaan melden (CGVS II p. 6). Over het lot van uw vriend F. A. (...) kan u al evenmin veel vertellen. U weet enkel dat hij veroordeeld werd tot vijf jaar cel en in de gevangenis van Tabriz zit, nieuws dat u via een andere vriend, A. S. (...), vernam

(CGVS I p. 11-12; CGVS II p. 6-7). U heeft echter geen idee op grond van welke beschuldiging hij deze straf precies gekregen heeft (CGVS II p. 19-20). Tot op het ogenblik van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal had u nagelaten om te pogen meer te weten te komen over F. (...) bijvoorbeeld door contact op te nemen met zijn familie. Nochtans gaf u aan dat u, indien u aan uw ouders vraagt om telefonisch contact op te nemen met F. (...) moeder, zij dit wel kunnen doen (CGVS II p. 7-8). Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Voorgaande opmerking geldt ook voor de vaststelling dat uw kennis aangaande uw eigen juridische vervolging door de Iraanse autoriteiten doorheen uw twee gehoren op het Commissariaat-generaal uitermate vaag en gelimiteerd bleef. Zo had u geen idee over welke precieze beschuldiging(en) uit de belofteverklaring de rechtszaak waarvoor u werd opgeroepen zou handelen. U kon slechts vermoeden dat de rechtszaak ging handelen over alle beschuldigingen uit de belofteverklaring, waaronder een aantal die u niet heeft kunnen lezen omdat u de verklaring snel moest ondertekenen (CGVS II p. 18-19). U maakte duidelijk dat u of uw familie nooit een advocaat hebben aangesproken noch om de convocaties eens aan voor te leggen en advies te vragen (CGVS I p. 19), noch om uit te zoeken op grond van welke beschuldigingen u precies voor de rechtbank moest komen en riskeerde te worden veroordeeld (CGVS II p. 19). U kon voor dit nalaten geen afdoende verklaring geven (CGVS I p. 19, 30; CGVS II p. 19) en beperkte zich tot erop te wijzen dat een advocaat voor dergelijke zaken toch niets kan doen (CGVS I p. 30) en zich niet gaat moeien met zoiets uit schrik voor de overheid (CGVS II p. 19). Bovendien had u zelf ook schrik om achter meer informatie aan te gaan (CGVS II p. 19). Ook verklaarde u bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal nog dat u mogelijks reeds bij verstek veroordeeld was, maar hierover geen zekerheid te hebben. Uw familie was alleszins niet op de hoogte van het bestaan van een vonnis. Overigens zou de rechtbank volgens u de betrokkenen van een dergelijk vonnis bij verstek toch niet inlichten (CGVS II p. 20). Los van het feit dat deze laatste uitleg hoegenaamd niet aannemelijk is – temeer u deze baseert op een geheel blote bewering, met name dat rechtszaken via de Niruyeh Entezami (reguliere politie) verlopen en deze, in tegenstelling tot de Sepah, mensen (en dus uw familie) niet lastigvalt (CGVS II p. 20) – dient andermaal vastgesteld te worden dat u naliet ook maar enige poging te ondernemen om, via uw familie of via een advocaat, uit te zoeken of u inderdaad reeds werd veroordeeld (CGVS II p. 20). Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u het uw familie, in het bijzonder uw ouders, niet kon aandoen om naar de rechtbank te gaan daar ze schrik hebben en oud en gevoelig zijn (CGVS II p. 20), is niet afdoende, aangezien zij hiervoor ook een beroep kunnen doen op een advocaat. Overigens diende u uiteindelijk zelf te beamen dat een advocaat, ofschoon hij u naar uw zeggen niet zou kunnen verdedigen, eventueel wel uw dossier zou kunnen gaan inkijken (CGVS II p. 20). U weet alleen niet aan wie u dat dan in godsnaam zou moeten vragen (CGVS II p. 20), wat weinig overtuigend is daar u duidelijk maakte dat uw vader bevriende advocaten kent (CGVS II p. 19-20). Dat u of uw familie tot op het ogenblik van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele poging ondernamen, ook niet toen u al in België was, om meer informatie te verkrijgen betreffende de juridische evolutie van uw problemen, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw passieve houding zonder afdoende rechtvaardiging hiervoor ondermijnt verder de waarachtigheid van uw relaas.

U legde weliswaar na uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal per fax alsnog een vonnis neer volgens hetwelk u bij verstek zou zijn veroordeeld tot tien jaar cel. Echter, dit document kan aan bovenstaande bevinding dat uw tot op het tweede gehoor van het Commissariaat-generaal tentoongespreide passieve houding om meer inlichtingen in te winnen aangaande uw eigen juridische vervolging door de Iraanse autoriteiten uw geloofwaardigheid aantast, niets wijzigen. Immers, aan dit vonnis kan geen bewijswaarde worden gehecht. Uit een onderzoek naar de authenticiteit van dit document is gebleken dat het wetsartikel volgens hetwelk u wordt beschuldigd en veroordeeld ontbreekt. Nochtans dient dit steeds te worden vermeld in een vonnis. Bijkomend kan erop gewezen worden dat de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk maakt dat uit authenticaties van verschillende juridische documenten uit Iran in de periode 2002-2011 is gebleken dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren. Bovendien verklaarde u dat zich herinnerde dat u zich volgens de convocaties die bij u thuis werd afgeleverd bij kamer 17 van de rechtbank van Tabriz moest melden (CGVS II p. 8, 17-18). Het vonnis dat u neerlegt zou evenwel uitgaan van kamer 114 van de rechtbank van Tabriz.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen als zou u door de Iraanse autoriteiten vervolgd worden wegens uw deelname aan een demonstratie voor het behoud van het Meer van Urumiyeh in Tabriz.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Uw shenasnameh, karte melli en rijbewijs staven louter uw identiteit en nationaliteit, die niet worden betwist. De kopie van uw echtscheidingsakte toont aan dat u gescheiden bent, maar bevestigt – zoals u zelf ook beaamde (CGVS II p. 2) – op geen enkele manier de precieze reden waarom u van uw echtgenote scheidde en bevestigt aldus geenszins enig verband met de door u geschetste vervolgingsfeiten. De foto's van na uw neusoperatie leveren hoogstens het bewijs dat u aan uw neus geopereerd werd. Ze tonen evenwel op zich niet aan dat u in 06 of 07/1390 (08/2011-10/2011) geopereerd werd aan de neus omdat deze gebroken raakte door slagen door leden van de Sepah een jaar voordien (CGVS I p. 14-15). Het vonnis kwam hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van artikel 22bis van de Grondwet. Verzoekende partij betwist ten stelligste de conclusie van verwerende partij en zij tracht in haar verzoekschrift dier motivering te weerleggen.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 22bis van de Grondwet, merkt de Raad op dat dit artikel het volgende bepaalt: *“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”* De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel die of het rechtsbeginsel dat zou zijn geschonden wordt aangeduid, evenals de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 22bis van de Grondwet geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgeleg-

de verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Met betrekking tot de vaststelling dat het opmerkelijk is dat er door Cedoca geen enkele informatie teruggevonden kan worden over de demonstratie die op 23 augustus 2010 zou hebben plaatsgevonden in Tabriz, stelt verzoekende partij dat er niet van elke betoging films zijn gemaakt. De betogingen voor het behoud van het meer zijn begonnen in 2009 en van verschillende optochten die hebben plaatsgevonden is er op het internet niets te vinden. Verzoekende partij geeft aan dat er voor de groene revolutie veel minder interesse was in betogingen en manifestaties en dat de Azeri bovendien door de media stiefmoederlijk behandeld worden en dat "*hun nieuws*" minder gemakkelijk in kranten en op TV verschijnt.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat, hoewel nog kan worden aangenomen dat niet over alle protestacties iets terug te vinden is op het internet of elders, het toch wel zeer bevreemdend overkomt dat er van de demonstratie die zou hebben plaatsgevonden op 23 augustus 2010 in Tabriz, waaraan een paar honderd demonstranten zouden hebben deelgenomen ("*Vierhonderd-vijfhonderd...*", administratief dossier, stuk 5, p. 11) en waarbij tal van demonstranten zouden zijn gearresteerd en voor langere tijd vastgehouden, geen spoor terug te vinden is, te meer nu over deze problematiek veelvuldig bericht werd, zoals blijkt uit de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekende partij geeft tijdens haar gehoor bovendien zelf aan dat zij er niet naar heeft gezocht, maar dat er "*100% zeker*" wel iets over te vinden zal zijn (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Verzoekende partij legt echter geen enkel begin van bewijs omtrent deze betoging voor en contenteert zich met de stelling dat er niet van elke betoging films werden gemaakt, dat er voor de groene revolutie veel minder interesse was in betogingen en manifestaties en dat de Azeri bovendien door de media stiefmoederlijk behandeld worden. Deze laatste argumenten kunnen volgens de Raad niet goedpraten waarom er helemaal geen informatie kan worden gevonden met betrekking tot een betoging, die toch wel aanzienlijk was van omvang, en waarvan de gevolgen (arrestaties, langdurige vasthoudingen) niet min waren. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt immers dat er wel degelijk veelvuldig bericht werd over de protestacties en de gevolgen die dergelijke acties met zich meebrachten. De door verwerende partij geconsulteerde informatie is voornamelijk afkomstig van verschillende internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Human Rights Watch, zodat de bewering van verzoekende partij dat dergelijk nieuws niet gemakkelijk in Iraanse kranten of op de Iraanse televisie zou verschijnen, niet wegneemt dat andere – voor verzoekende partij toegankelijke, met name in het Farsi/Azeri – bronnen hebben bericht over de betoging die zou hebben plaatsgevonden op 23 augustus 2010.

Volledigheidshalve wenst de Raad erop te wijzen dat deze vaststelling dient te worden samengelezen met de andere motieven in de bestreden beslissing, die ertoe leiden dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

2.2.5.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat de kortstondige aanhoudingen van verzoekende partij op 27 augustus 2011 en 3 september 2011 maar moeilijk in overeenstemming te brengen vallen met de objectieve informatie die voorhanden is, houdt verzoekende partij vast aan haar verklaringen dat er wel degelijk betogingen hebben plaatsgevonden op 28 augustus en op 4 september 2011. Verzoekende partij voegt als bewijs een pagina toe waar vier internetlinks op staan vermeld (bijlage 3 bij het verzoekschrift), die verwijzen naar films die werden opgenomen tijdens deze optochten. Zij heeft derhalve wel degelijk correcte informatie verschaft.

2.2.5.2. Bij controle van deze films blijkt dat de voor de Raad herkenbare data – derhalve aangegeven in een westerse taal of cijfermatig – vermeld op de beelden zelf of in de bijgevoegde teksten nergens gewag maken van de data 6/6/1390 (28 augustus 2011) of 13/6/1390 (4 september 2011) doch wel van manifestaties op 5/6/1390, 25 augustus 2011 en 3 september 2011. De enig keer dat de datum 4 september wordt vermeld, is als datum waarop bepaalde beelden op het internet werden geplaatst, waaruit niet kan worden besloten dat de beelden zelf gebeurtenissen betreffen die zich op dezelfde dag

hebben voorgedaan. Verzoekende partij slaagt er derhalve niet in met voormeld beeldmateriaal desbetreffende motivering van verwerende partij te weerleggen.

2.2.6.1. Waar verwerende partij aanhaalt dat verzoekende partij weinig precieze verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het tijdstip waarop zij de convocatie ontving en de dag waarop zij zich bij de rechtbank moet gaan melden en haar eveneens verwijt de convocatie niet te kunnen neerleggen, preciseert verzoekende partij dat zij net omwille van dit document is gevlucht. Indien het document “*op hem gevonden zou worden*”, zou zij hier op afgerekend zijn geweest, omdat het dan duidelijk zou zijn geweest dat zij op de vlucht was voor een rechtszaak. Het is dan ook maar logisch dat zij de convocatie niet heeft meegenomen toen zij is gevlucht, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij acht het eveneens logisch dat haar ouders het document hebben weggegooid. Ook zij willen niet geconfronteerd worden met de oorzaak van de problemen van hun zoon, noch willen zij dat iemand van de autoriteiten of iemand die voor hen spioneert, het document zou vinden.

2.2.6.2. De Raad merkt ten eerste op dat de verklaring van verzoekende partij dat zij de convocatie tijdens haar vlucht niet wou meenemen, omdat dit te gevaarlijk zou zijn, moeilijk te rijmen valt met haar eerdere verklaringen hieromtrent: “*ik had niet verwacht dat het nuttig zou zijn*” (administratief dossier, stuk 11, p. 18), “*ik zag het belang ervan niet in en heb ze gewoon daar gelaten, ik weet niet wat ze ermee gedaan hebben...maar dat het zo belangrijk was voor hier, dat wist ik niet, moest ik geweten hebben dat ik het land moest verlaten, dan had ik het misschien anders gedaan.*” (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Gelet op deze verklaringen, kan worden vastgesteld dat het voormelde verweer van verzoekende partij geen overtuigingskracht heeft. Verder stelt de Raad vast dat de door verzoekende partij gedane uitleg waarom haar ouders niet meer in bezit zijn van de convocatie evenmin verenigbaar kan worden geacht met hetgeen zij eerder op het Commissariaat-generaal heeft gesteld. Zo heeft verzoekende partij immers niet verklaard dat haar ouders dit document hebben weggegooid omdat zij niet wensten te worden geconfronteerd met haar problemen en omdat zij niet wilden dat dit document bij hen gevonden werd, verzoekende partij heeft enkel aangegeven dat zij het document niet meer konden vinden. Bovendien wijst de Raad erop dat het argument dat haar ouders niet wilden dat iemand van de autoriteiten of iemand die voor hen spioneert, het document zou vinden, kant noch wal raakt. Het zijn immers de autoriteiten zelf die de convocatie hebben uitgereikt en aan haar domicilie hebben afgeleverd. Zij zijn dan vanzelfsprekend ook op de hoogte van het feit dat deze convocatie in het bezit is/was van verzoekende partij of haar ouders. De Raad wijst erop dat de convocatie een essentieel document betreft – zij vormt immers de rechtstreekse aanleiding voor verzoekende partij om haar land te ontvluchten – en dat het feit dat verzoekende partij er niet in slaagt om een aanvaardbare uitleg naar voor te brengen met betrekking tot het ontbreken van dit stuk op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen specifiek verweer aanvoert met betrekking tot de vaststelling dat zij vage verklaringen aflegt over het ogenblik waarop zij de convocatie ontving en wanneer zij zich op de rechtbank moest gaan melden, wat ertoe leidt dat deze vaststellingen onverminderd overeind blijven. Dergelijke constatering zorgt voor de verdere teloorgang van het geloofwaardige karakter van haar verklaringen.

2.2.7.1. Inzake de vastgestelde onwetendheid en de passieve houding in hoofde van verzoekende partij met betrekking tot de gebeurtenissen die zich nog hebben voorgedaan na haar vertrek uit Iran, legt verzoekende partij uit dat zij afkomstig is uit een religieuze dictatuur, “*waar de paranoia zeer groot is*” en waar mensen elkaar in de gaten houden en de politie en veiligheidsdiensten alles horen en zien. Zij hamert erop dat elk telefoongesprek kan worden afgeluisterd en dat elke e-mail kan worden onderschept. Indien zij contact opneemt met iemand uit haar land van herkomst, kan zij die personen derhalve in gevaar brengen. Het is volgens verzoekende partij dan ook “*absoluut begrijpelijk*” dat zij niet steeds over haar problemen begint, wanneer zij haar familie contacteert. Nog logischer is het volgens haar dat zij de ouders van haar vriend F. niet probeert te vinden en op te bellen om te horen hoe het hem is vergaan.

Verder herhaalt verzoekende partij dat zij geen idee heeft waarvoor zij een advocaat kan inschakelen en waarvoor niet. Zij heeft het idee dat advocaten niet veel voor haar kunnen doen. Bovendien weet zij dat advocaten niet graag politieke zaken aannemen omdat zij dan zelf vervolgd kunnen/zullen worden.

2.2.7.2. De Raad is de mening toegedaan dat van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen die zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Dit geldt des te meer voor wat betreft haar eigen juridische vervolging

door de Iraanse autoriteiten. Haar verweer dat zij de personen die zij in Iran kent niet in gevaar wenst te brengen door hierover te praten – telefoongesprekken worden er immers afgeluisterd en e-mails worden er onderschept – overtuigt niet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die tijdens haar gehoren heeft aangegeven dat zij geen mogelijkheden heeft om meer te weten te komen over haar juridische vervolging, omdat zij geen beroep kan doen op een advocaat, aangezien die voor dergelijke zaken toch niets kan doen en zich niet gaat moeien met zoiets uit schrik voor de overheid, zij zelf schrik had om achter meer informatie aan te gaan en omdat zij het haar ouders niet kon aandoen om naar de rechtbank te gaan aangezien ze schrik hebben en oud en gevoelig zijn, er dan toch wel in geslaagd is om aan een vonnis te geraken waarin vermeld wordt dat zij bij verstek is veroordeeld tot tien jaar cel. Zij stipt hier zelfs bij aan dat zij het vonnis heeft verkregen via haar broer, die het via haar eigen e-mailadres heeft verzonden. Dergelijke handeling valt totaal niet te rijmen met de tijdens de gehoren aangegeven redenen waarom zij niet meer informatie kon verkrijgen over de verdere evolutie van haar problemen, noch met het in het verzoekschrift aangehaalde argument dat zij niet over haar problemen kan praten met personen in Iran omdat dit hen in gevaar zou kunnen brengen. Het feit dat verzoekende partij via haar broer wel aan een dergelijk belangrijk document – waaraan echter geen bewijswaarde kan worden gehecht – kan geraken, die het dan nog gewoon via e-mail zou hebben verstuurd, doet volledig afbreuk aan haar verweer dat zij niet met personen in Iran kan praten over haar problemen en derhalve niet meer informatie kan vergaren over haar broer S., haar vriend F. A. en haar eigen strafrechtelijke vervolging door de Iraanse autoriteiten. De Raad merkt vervolgens nog op dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen heeft gegeven dat, als het nodig is, haar ouders contact zouden kunnen opnemen met de moeder van haar vriend F., die veroordeeld werd tot vijf jaar cel, om meer te weten te komen over diens situatie (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8). Uit haar eigen verklaringen en handelingen blijkt derhalve dat verzoekende partij wel degelijk in staat is om, zonder enig risico voor haar contactpersonen in Iran, meer informatie in te winnen over het verdere verloop van de problematiek in haar land van herkomst.

De Raad merkt ten slotte nog op dat verzoekende partij, indien zij werkelijk het afluisteren van haar telefoongesprekken en het onderscheppen van haar e-mails zou vrezen, ook middels andere communicatiemiddelen, eventueel door bemiddeling van derden of via een Iraanse advocaat, kan informeren naar de details van de strafrechtelijke vervolging die tegen haar zou zijn ingesteld, teneinde de actuele omstandigheden van vervolging beter in te schatten. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij geen beroep zou kunnen doen op een Iraanse advocaat om hier meer informatie over te verkrijgen. Het verweer dat zij desbetreffend heeft aangebracht, betreft immers een loutere herhaling van de eerder gestelde verklaringen, die door verwerende partij niet werden aanvaard.

Gelet op het voorgaande, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt om een aanvaardbare uitleg naar voor te brengen waarmee zij afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zij onvoldoende pogingen heeft ondernomen om zich terdege te informeren over de verdere evolutie van haar asielproblematiek in haar land van herkomst.

2.2.8.1. Aangaande de door verwerende partij gedane vaststelling dat aan het door verzoekende partij bijgebrachte vonnis geen bewijswaarde kan worden gehecht, stipt verzoekende partij aan dat het wel degelijk om een authentiek vonnis gaat. Het feit dat vele documenten uit Iran vals zouden zijn, doet daaraan geen afbreuk. Bovendien zijn er heel wat details en documenten die haar relaas kunnen staven. Zo kon zij stukken toevoegen met betrekking tot haar gebroken neus, die echter, volgens verzoekende partij ten onrechte, van tafel werden geveegd door verwerende partij omdat er niet letterlijk instaat hoe haar neus werd gebroken.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat uit een onderzoek naar de authenticiteit van het bijgebrachte vonnis blijkt dat het wetsartikel, volgens hetwelk verzoekende partij wordt beschuldigd en veroordeeld, ontbreekt. Hierdoor kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het vonnis. Het louter volharden in haar bewering dat het wel degelijk om een authentiek document gaat en haar stelling dat het feit dat vele documenten uit Iran vals zijn, geen afbreuk doet aan de authenticiteit van het stuk dat zij heeft neergelegd, bieden geen verklaring voor het voormelde inhoudelijke en vormelijke gebrek. De door verwerende partij gedane conclusie blijft dan ook overeind.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij veel details heeft verteld en documenten heeft bijgebracht waarmee zij haar vluchtrelaas kan staven, verwijst de Raad naar de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat haar verklaringen niet geloofwaardig kunnen worden bevonden en de documenten die zij heeft neergelegd niet van aard zijn om een ander licht te werpen op deze vaststellingen. Het louter tegenspreken van deze conclusies biedt geen enkel soelaas.

2.2.9.1. Verzoekende partij wijst erop dat zij een etnische Azeri is en dat zij wellicht extra hard is aangepakt omwille van haar etnische afkomst. Azeri's worden in Iran gediscrimineerd en door de autoriteiten extra hard aangepakt. Verzoekende partij citeert dienaangaande uit een "*recent rapport van het FIDH*".

2.2.9.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij op geen enkel moment tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal gewag heeft gemaakt van het feit dat haar etnische origine enige rol zou hebben gespeeld bij de problemen die zij zou hebben ondervonden in Iran. Uit het door verzoekende partij vermelde/ geciteerde rapport blijkt dat de Azeri's in Iran culturele discriminatie ondervinden en dat activisten die er opkomen voor hun culturele rechten, vaak worden teruggefloten door de Iraanse autoriteiten. Ook hier merkt de Raad op dat verzoekende partij op geen enkel moment tijdens haar gehoren enige melding heeft gemaakt van het feit dat zij in Iran omwille van haar Azeri-origine op discriminerende wijze werd bejegend. Het komt dan ook niet overtuigend over dat verzoekende partij, die reeds twee keer werd gehoord op het Commissariaat-generaal en reeds werd geconfronteerd met een weigeringsbeslissing, in haar verzoekschrift komt aandragen met de bewering dat zij omwille van haar etnische origine harder werd aangepakt door de Iraanse autoriteiten en dat zij omwille van haar Azeri-origine discriminatie ondervindt in Iran.

2.2.10. Op basis van wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partij. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd en dat niet grondig is onderzocht waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij ter terechtzitting met betrekking tot protesten tegen de Iraanse autoriteiten een stuk neerlegt waarop een internetadres vermeld staat, wijst de Raad erop dat de informatie die op dit adres kan worden gevonden in een door de Raad niet te begrijpen taal is gesteld – vermoedelijk het Farsi – waardoor enig inhoudelijke controle door de Raad onmogelijk is. Verzoekende partij legt tevens nog vijf foto's neer waarop zij te zien is tijdens een betoging. Op deze foto's kan niet worden gedetecteerd waar en wanneer deze manifestatie heeft plaatsgehad zodat verzoekende partij niet kan aantonen dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon mededelen. De Raad neemt derhalve bij toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet deze nieuwe gegevens niet in aanmerking.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT